కథా కౌముది

పుత్రేషణ అనే తల్లి తాపత్రయం

విద్యేశ్వరి

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

రాజమ్మకి ఎనభై అయిదేళ్ళు వచ్చాయి. వార్ధక్యం వల్ల నాలుగైదేళ్ళ నుంచి మోకాళ్ళ నెప్పులు, గట్టివస్తువులు నమలలేకపోవటం వంటి కొన్ని చిన్న చిన్న బాధలు వచ్చాయి గానీ ఈ రోజుకీ తన పనులు తానే చేసుకుంటుంది. ఆరోగ్యంగానే తిరుగుతోంది. అయిదేళ్ళ క్రితం కొడుకులు ముగ్గురూ, కూతుళ్ళు ఇద్దరూ వాళ్ళలో వాళ్ళు సంప్రదించుకుని తల్లి దగ్గరకు వచ్చారు.

"అమ్మా, నాన్నగారికి చేసినట్టే నీకూ ఎనభైయవ పుట్టినరోజు చేద్దామనుకుంటున్నాం. నాన్నగారితో చెపితే 'అలాగే మీ యిష్టం' అన్నారు" అని చెప్పారు.

తనకోసం ఏదైనా చేస్తామని, తెస్తామని పిల్లలు అన్నప్పుడల్లా "నాకెందుకర్రా ఇవన్నీని?" అంటుంది. అలాగే అలవాటుగా ఇప్పుడుకూడా, "నాన్నగారి పక్కన నన్నూ కూర్చోబెట్టి చేశారుగా, మళ్ళీ ఎందుకు?" అంది.

"అదేమిటమ్మా, నాన్నగారి ఎనభైయవ పుట్టినరోజు చేశాం. సహస్ర సంపూర్ణ చంద్రోదయ దర్శనం ఎనభై రెండేళ్ళప్పుడు చేశాం. తొంభైయవ పుట్టినరోజు కూడా చెయ్యాలనుకుంటున్నాం. ఇప్పుడు నీకు చెయ్యాలనుకున్నాం. అప్పుడు నువ్వు నాన్నగారి పక్కనుంటే ఇప్పుడు ఆయన నీ పక్కనుంటారు."

అందరూ కలిసి నిర్ణయించేశారు.

పిల్లలందరూ పట్టుబడితే కాదనలేకపోయింది. ఆ తరవాత నుంచే లేస్తుంటే కాళ్ళు పట్టుకుపోవటం, అప్పుడప్పుడు చూపు మందగించి దూరంగా ఉన్న వస్తువులు కనిపించకపోవటం మొదలైంది. 'నిజంగా ముసలిదాన్నైపోయానా?' అని అనిపించసాగింది. తన పుట్టిన రోజు వేడుక జరిగిన ఏడాదికి భర్త పోయాడు.

"నేను పుట్టినరోజు చేసుకోకపోతే ఆయన ఇంకా కొన్నాళ్ళు బ్రతికేవారేమో?" అనే సందేహం రాజమ్మను కొన్నాళ్ళు వేధించింది. ఆ బాధ మరీ గుండెల్ని తొలిచేస్తుంటే తట్టుకోలేక ఒకసారి పెద్దకూతురు అన్నపూర్ణ వచ్చినప్పుడు ఆమె ముందు తన మనసులో మాట బయటపెట్టింది.

"నీకేమన్నా పిచ్చా అమ్మా! దానికి, దీనికి సంబంధం ఏమిటి? నాన్నగారికి తొంభైఏళ్ళు దగ్గరపడ్డాయి, అదృష్టవంతుడు గనుక మంచంమీద తీసుకోకుండా అనాయాసంగా వెళ్ళిపోయాడు. అయినా నీ పుట్టినరోజు తరువాత ఏడాది గడిచాక ఆయన పోయాడు. ఇలాంటి పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలతో నీ మనసుపాడుచేసుకోకు. ఎవళ్ళ ఆయుర్దాయం ఎన్నాళ్ళో ఆ దేవుడు ముందే రాసిపెడ్తాడు"

కొంత ప్రేమ, కొంత జాలి కలిపి మందలించింది.

ఎంతో ప్రయత్నం చేసి ఆ ఆలోచనలలోనించి కొన్నాళ్ళకు మనసు మళ్ళించుకోగలిగింది. అప్పుడింక రాజమ్మ ఆలోచనలన్నీ పిల్లల మీదకు పోవటం మొదలైంది.

ఇన్నేళ్ళూ ఎవరి ఉద్యోగాలు, ఎవరి సంసారాలూ వాళ్ళు చేసుకుంటూ సుఖంగా ఉన్నారు. ఏవో చిన్న చిన్న సమస్యలు, అనారోగ్యాలు వచ్చినా వాళ్ళలో వాళ్ళు పరిష్కరించుకుంటున్నారు. ఒకళ్ళకి ఒకళ్ళు సాయంగా ఐకమత్యంగా ఉంటున్నారు. తన మనుమలందరు బుద్ధిమంతులు, చక్కగా చదువుకుని పైకి వచ్చారు. వాళ్ళల్లోనూ పెళ్ళయి సంసారం చేసుకుంటున్న వాళ్ళున్నారు. అయిదుగురు పిల్లల కుటుంబాలను చూసి రాజమ్మ, భర్త తృప్తిపడేవారు. రాజమ్మ భర్తకి ఎనభైయవ పుట్టినరోజు పండుగ చేశాక, ఇంక స్వంత ఊరు, స్వంత ఇల్లు అంటూ మీరిద్దరే ఉండటానికి వీల్లేదని పిల్లలు పట్టుపట్టారు. అందరూ కలసి పెద్దకొడుకు దగ్గర ఇద్దరూ స్థిరంగా ఉండాలని, ఓపికని బట్టి మిగతా పిల్లల్ని వచ్చి చూడవచ్చునని తీర్మానించారు. భర్త మరణం తరవాత రాజమ్మకి పిల్లల గురించిన ఆలోచనలు ఎక్కువయ్యాయి.

"ఇవాళ ఇంటికి డ్రైవ్ చేసుకుని వస్తుంటే ఎడం వైపున ఉన్న ఆటో బాగా దగ్గరకి వచ్చేదాకా కనిపించలేదురా. ఒక్క క్షణం కంగారు పడ్డాను. వెంటనే పక్కకి తిప్పేశాననుకో" పెద్దకొడుకు రాఘవ సాయంత్రం తనని కలవాలని వచ్చిన తమ్ముడితో చెప్తున్నాడు.

"కేటరాక్ట్ ముదిరిందేమో చూపించుకోవాలేమో అన్నయ్యా. ఎప్పుడు వెళ్ళాలనుకుంటావో చెప్పు. నేను వచ్చి తీసుకెడతాను. చీకటిపడ్డాక కారు డ్రైవ్ చెయ్యకు. పిల్లల్నెవరినైనా తీసుకుని వెళ్ళు." అన్నగారికి సలహా ఇచ్చాడు మురళి.

ఆ సంభాషణ విన్న రాజమ్మ మనసు కలతపడింది.

రాఘవ ముందు పుట్టాడు గనుక పెద్దవాడయ్యాడు గాని, వాడికేమంత వయసైందని? ఇంక డెబ్బై ఏళ్ళు కూడా రాలేదు వాడికి. అప్పుడే కన్ను కనిపించకపోవటం ఏమిటి? అప్పుడే ముసలివాడైపోయాడా? తన భర్తకి చివరిదాకా కళ్ళకి ఏ సమస్యా లేదు. తన దుద్దుశీల కిందపడిపోయినా ఆయన కళ్ళకి అది ఏమూలనుందో కనిపించేది. తనకి మొన్న మొన్ననే ఇంకా పదేళ్ళు కూడా కాలేదు, కంటికి శుక్లాల ఆపరేషన్ చేసి. రాఘవకి మా పోలిక రాలేదా?

పెద్ద కొడుకు గురించిన ఆలోచనలే నిలవనియ్యకుండా చేస్తుంటే మూడోవాడు భద్రానికి ఆపరేషన్ జరిగిందన్న వార్త పూర్తిగా మనసుకి స్థిమితం లేకుండా చేసింది. వాడికి కడుపులో ఆపరేషన్ జరిగిందని భద్రం ఆస్పత్రినుంచి ఇంటికి వచ్చాక రాజమ్మకి చెప్పారు. ఎంత కంగారు పడిపోయిందో. ఆ కంగారులో ఇన్నాళ్ళు తనకి చెప్పనందుకు కోపం తెచ్చుకుంది.

"ఏం భయం లేదత్తయ్యా ఇది కత్తితో కడుపు కోసే ఆపరేషన్ కాదు. కరెంట్‌తో చేస్తారు. ఆ రోజంతా మీ పెద్దబ్బాయి, మురళి, పిల్లలంతా అక్కడే ఉన్నారు. ఇంటికి వచ్చేశాడుగదా, లేచి కూర్చుంటున్నాడు. మనం రేపు వెడదాం. మీరో నాలుగురోజులు భద్రం దగ్గరుండండి. అతను లేచి నడవటం చూసి వద్దురుగాని" పెద్దకోడలు చెప్పినా, భద్రాన్ని చూసేదాకా తన మనసులో అలజడి తగ్గలేదు.

అక్కడున్నన్నాళ్ళు మాటిమాటికీ, "ఏం నాన్నా నెప్పిగా ఉందా? డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళాలా?" అని అడుగుతూనే ఉంది.

"నెప్పి లేదమ్మా, అంతా తగ్గిపోయింది. అప్పుడప్పుడు ఒంగిలేస్తుంటే నరంలాగుతుంది. నాలుగురోజుల్లో అదే తగ్గిపోతుందన్నారు డాక్టరుగారు."

భద్రం ధైర్యం చెప్పినా పిల్లవాడు బాధపడుతున్నాడేమో తను భయపడుతుందని నిజం చెప్పటంలేదేమో అని అనుమానపడేది.

ఆ బెంగ తీరింది. భద్రం మళ్ళీ మామూలుగా ఆఫీసుకి వెడుతున్నాడని కాస్త ఊపిరి తీసుకునేవేళకి, చిన్న కూతురు రాధమ్మ భర్త ఆఫీసులో మెట్లమీదనుంచి పడ్డాడని, కాలు విరిగితే ఆపరేషన్ చేశారని మరొక కబురు తెలిసింది. ఆపరేషన్ అయిపోయిన మర్నాడు తనకి చెప్పారు.

"బావకి ఏక్సిడెంట్ అయిందని, ఆస్పత్రిలో చేర్చామని రాధ ఫోన్ చేస్తే నేను, సరోజ వెంటనే వెళ్ళాం. ఆపరేషన్ అయాక రెండురోజులు ఉండి నేను వచ్చాను. ఇప్పుడేమీ ప్రమాదం లేదు. కాకపోతే రెండు నెలలు మంచం మీదే ఉండాలి. తోడుగా ఉంటుందని సరోజని అక్కడే వదిలి వచ్చాను. నువ్వేం కంగారుపడకు" ఊర్నించి వచ్చాక మురళి వచ్చి పక్కన కూర్చుని వివరంగా అన్నీ చెప్పాడు.

"ఇంత జరిగినా నాకెందుకు చెప్పలేదురా?" అంది నిష్ఠూరంగా.

"కంగారు పడతావని చెప్పలేదమ్మా, అన్నయ్య, అక్కకూడా ఆపరేషన్ అయాక నీకు చెప్తామన్నారు"

మురళి ఎంత ధైర్యం చెప్పినా రాజమ్మ మనసు రాధ దగ్గరకు వెళ్ళిపోయింది.

'చిన్నపిల్ల, మంచంలో ఉన్న రోగికి ఎన్ని చూడాలో, ఎలా చేయగలదో దాని పిల్లలిద్దరూ ఇంకా చదువుకుంటున్నారు. ఎన్నాళ్ళని కాలేజీలు మానేస్తారు. తను వెళ్ళి సాయం చెయ్యాలి, కనీసం తోడుగానైనా ఉండాలి. మనిషికి మనిషి తోడు' ఇలా ఆలోచించి

"నన్ను రాధ దగ్గరికి పంపరా, సాయంగానైనా ఉంటాను" అంది రాఘవతో.

"ఇంకో వారంలో చిన్న బావని ఆస్పత్రి నుండి డిశ్చార్జ్ చేస్తారమ్మా నువ్వు, నేను భాగ్యం అప్పుడు వెడదాం. కావాలంటే నువ్వు కొన్నాళ్ళు రాధ దగ్గరుందువుగాని" కొడుకు సమాధానం విని నిరాశపడింది మనసేమో రెక్కలు కట్టుకునైనా రాధమ్మ దగ్గరకు వెళ్ళాలని ఆరాటపడిపోతోంది. కనీసం పిల్లకి తోడుగానైనా ఉండలేనా, పని చెయ్యలేకపోవచ్చుగాని- అనుకుంది

ఆ తరవాత రాఘవ భార్యతో "అమ్మ రాధ దగ్గరకు వెడతానంది, మనతోనే తీసుకెడతానని అన్నాను" అని చెప్పటం వింది.

"ఆవిడ ఇప్పుడు వెళ్ళటం ఎందుకు? ఇప్పుడు వెడితే రాధకి అత్తయ్యని చూసుకోవటం ఒక పని, అదొక టెన్షను రాధ ఆస్పత్రిలోనే ఉండి పోతోందని చెప్పాడు మురళి" కోడలి జవాబు వినిపించింది.

నా బాధ వీళ్ళకి అర్థంకావటం లేదు, కూతురికి ఇంత కష్టం వస్తే నేను సుఖంగా ఇక్కడ కూర్చోనా! పిల్లలకి ఎలాంటి సాయం చెయ్యలేని చేతకానిదానినా? రాజమ్మకి కోపం, బాధ తన్నుకొచ్చాయి.

పెద్దకూతురు అన్నపూర్ణ తనని చూసేందుకు వస్తే, "చూడవే మీ అందర్నీ నేను పెంచాను. ఇవాళ వీళ్ళు నువ్వేం చెయ్యగలవు, నువ్వెందుకు అంటున్నారు. ఏం జరిగినా నాకు ఎప్పటికోగాని చెప్పటంలేదు" అంటూ తన బాధ వెళ్ళబోసుకుంది.

"అమ్మా, నీ దగ్గర ఎవరూ ఏమీ దాచటంలేదు. కాకపోతే వెంటనే చెపితే నువ్వు కంగారు పడతావని, నీ ఆరోగ్యం చూసుకోవాలని చెప్పటంలేదు తప్ప నీకు చెప్పకూడదని కాదు. నేను రేపు బయలుదేరి వెళ్ళి మరిదిగారు ఇంటికి వచ్చాక వస్తాను. నేను వెళ్ళాక సరోజ తిరిగి వస్తుంది. రాధ ఆడపడుచుకూడా వచ్చి ఉందట. నువ్వేం బెంగపడకు. రాధకి ఎవరో ఒకళ్ళం సాయంగా ఉంటున్నాం. దాన్ని, మరిదిగారిని అందరూ జాగ్రత్తగానే కనిపెట్టి ఉంటున్నారు" చాలాసేపు దగ్గర కూర్చుని ధైర్యం చెప్పింది. రాధ దగ్గరకి వచ్చిన రెండోరోజునించి రాజమ్మకి మరో బాధ ఎదురైంది. రాధ మెట్లు కష్టంగా దిగటం చూసింది.

"ఎందుకమ్మా కుంటుతున్నావు? కాలికి దెబ్బతగిలిందా?" అని అడిగింది.

"దెబ్బకాదమ్మా. ఆర్నెల్లై మోకాలు నెప్పి వచ్చింది. ఆర్థరైటీస్ అన్నారు. గబగబా నడవటం, కింద కూర్చుని లేవటం ఇబ్బందిగా ఉంటోంది"

"అదేమిటే ఈ వయసులో నీకు మోకాలు నెప్పి ఏమిటి? అరవై యేళ్ళు దాటాక గాని మోకాళ్ళ నెప్పులు రావంటారు. నాకు, మీ నాన్నకి ఎనభై ఏళ్ళు దాటాక మోకాళ్ళ నెప్పులు వచ్చాయి" ఆశ్చర్యపోయింది రాజమ్మ.

"మీరు అదృష్టవంతులమ్మా, మీ అలవాట్లు మీ తిండి అలాంటివి. ఈ రోజుల్లో రోగాలకి వయస్సుతో పనిలేదు. ఏ రోగం ఏ వయసులోనైనా రావచ్చు. అయినా నా వయస్సేం తక్కువా! నాకూ ఏభై ఏళ్ళు వస్తున్నాయి ఇంకో రెండేళ్ళకి"

రాధ సమాధానానికి విస్తుపోయింది.

రాధకి ఏభై యేళ్ళా? నిన్న మొన్నటి పిల్ల. ఇలా కష్టపడతూ కుంటుకుంటూ మంచంలో ఉన్న మనిషికి సేవలు చేస్తుంటే చూడటం కష్టంగా ఉంది.

"పోనీ ఎవరైనా మనిషిని పెట్టుకోకూడదే?" అంది ఉండబట్టలేక.

"ఎవరొస్తారమ్మా, ఆయన కొద్దిగా లేచి కూర్చుంటున్నారు. బాత్‌రూమ్ అవసరాలకి పిల్లలిద్దర్లో ఎవరో ఒకరు ఉంటున్నారు. ఇంక అన్నం పెట్టటం కాఫీ ఇవ్వటం ఇదేగా నేను చేస్తున్న పనులు" తేలికగా కొట్టిపారేసింది.

ఒకరోజు రాధ స్నేహితురాలు చూడటానికి వచ్చింది. నాన్నని చూడమని చిన్నకొడుకుని కూర్చోబెట్టి స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ గదిలో కూర్చుని మాట్లాడుకున్నారు. గదిలో స్నేహితురాలితో మాట్లాడుతున్నా రాధ మధ్య మధ్యలో వచ్చి చూసి వెడుతోంది.

వెళ్ళేముందు ఆ అమ్మాయి వచ్చి కొంతసేపు రాజమ్మ దగ్గర కూర్చుని కబుర్లు చెప్పింది మాటల మధ్యలో.

"పెద్దమ్మగారూ మీరెలా ఉన్నారు? మీరుంటే రాధకి ధైర్యంగా ఉంటుంది" అంది.

"ఉండి నేనేం చేస్తున్నానమ్మా?" అంది రాజమ్మ.

"మీరేం చెయ్యాలండీ? మీరుండటమే ఒక పెద్ద ఆసరా. రాధ చాలా అలసిపోతోందని మీరు బాధపడుతున్నారా? కన్నతల్లిగదా మీరలా అనుకోవటం సహజం. కానీ రాధ తన భర్తకే చేస్తోంది. వేరెవరికో ఆయన్ని చూడమని ఎలా అప్పచెపుతుంది? మీరనుకుంటున్నట్టు రాధ నీరసపడిపోవటంలేదు. తన ఆరోగ్యం విషయం తను జాగ్రత్తగానే చూసుకుంటోంది. దిగులుపడకండి" మరికొంతసేపు కూర్చుని ఆ అమ్మాయి వెళ్ళిపోయింది.

"నీ స్నేహితురాలికి నా గురించి ఏం చెప్పావే?" ఆమె వెళ్ళిపోయాక రాధని అడిగింది.

"ఏం చెప్తానమ్మా, నువ్వు నా గురించి ఊరికే తాపత్రయపడిపోతున్నావని అన్నాను. అందుకే నీతో అలా మాట్లాడి ఉంటుంది."

"అమ్మని గదే. నీ గురించి బాధపడకుండా ఎలా ఉండగలను?"

"అమ్మవి గనకే నీ గురించి నా బాధ. రాత్రి ఎంత లేటయినా నేను అన్నం తినేవరకు నువ్వు మేలుకునే ఉంటావు. నేను నిద్రపోతున్నానో లేదో అని మధ్య రాత్రి లేచి వచ్చి చూస్తావు. నీ పనితో నాకేం బాధలేదన్నా వినవు. నీక్కూడా వయస్సు పైబడుతున్నా నాన్నకి ఏ అవసరం వచ్చినా నువ్వే లేచి ఆయనపని చూసేదానివికాదా? అలాగే నేనూ నా భర్తకి సేవచేస్తే ఎందుకు అలసిపోతాను. నీలాగే నేనూ నా పని నేను చేస్తున్నాను. దీనికి నువ్వెందుకు బాధపడిపోతావు?"

రాధ మాటలు వింటూ రాజమ్మ అలాగే ఉండిపోయింది. కొంత సేపైనాక, రాధ ఏం చెపుతోందో అర్థమై రాజమ్మ మొహంలో చిరునవ్వు వెలిగింది.

"బాగా చెప్పావే. రాజమ్మ కూతురు రంగనాథం భార్య అని గుర్తుచేశావు. నేనావిషయం మర్చిపోయి నిన్ను నా కూతురిలాగానే చూడటం వల్లనే ఈ బాధంతా. అందుకే నువ్వు కష్టపడిపోతున్నావని నేననుకుంటూ బాధపడుతున్నాను. కానీ అమ్మా నేను మిమ్మల్ని కన్నతల్లిని. మీరెప్పుడూ నాకళ్ళకి నా ఒళ్ళో ఆడుకుంటున్న పిల్లల్లానే కనిపిస్తారు. రాఘవ కళ్ళకి శుక్లాలు వచ్చాయన్నా, భద్రానికి ఆపరేషన్ జరిగిందన్నా, మీ ఆయనకి కాలు విరిగిందన్నా, నా పిల్లలకి కష్టంకలిగినందుకు నా మనసు విలవిల్లాడిపోతుంది. నీకు మోకాళ్ళ నెప్పులంటే మీకింత వయసు వచ్చిందా అని నాకు ఆశ్చర్యం వేస్తోంది. అది నా తత్త్వమేమో? కన్నతల్లి పడే తాపత్రయమేమో? నేనున్నంతకాలం నా పిల్లల గురించిన ఈ తాపత్రయం ఆరాటం నాతోనే ఉంటాయి."

రాజమ్మ చెప్పటం ముగించగనే రాధ వచ్చి తల్లి భుజాలు చుట్టూ చేతులు వేసి దగ్గరకు తీసుకుంది.

"పిచ్చి అమ్మా, నువ్విలాగే ఉండాలి. కానీ మామూలంగా నువ్వు ఆరోగ్యం పోగొట్టుకోకూడదు. నీ తాపత్రయం మాకు ధైర్యాన్నిస్తుంది. మమ్మల్ని గురించి ఆలోచించే, మాకు అండగా ఉండే అమ్మ మాకుంది అన్న భరోసా మా కష్టాల్ని, సమస్యల్ని తేలికగా దాటిస్తుంది. నువ్వు పక్కనుంటే చాలనిపిస్తుంది. అలా అని నిన్ను మా సమస్యలలోకి లాగలేము. అందుకే నీవు బాధపడే ఇలాంటి విషయాలు నీకు ఆలస్యంగా చెప్తాం తెలిసిందా?"

"మీ నాన్న ఎప్పుడూ ఒకమాట అనేవారు. మనిషి దారేషణ, పుత్రేషణ, ధనేషణలనుండి తప్పించుకోలేడని, ఇవన్నీ భ్రమలని నాకు ఇవి ముఖ్యంగా పుత్రేషణ భ్రమకాదనిపిస్తుంది. ఎందుకంటే నేను అనుభవిస్తున్నాను కనుక."

రాజమ్మ ప్రేమగా కూతుర్ని కౌగిలించుకుంది.

Click here to share your comments on this story